

Datum van inontvangstneming : 20/11/2023

Zaak C-606/23

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de Procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

4 oktober 2023

Verwijzende rechter:

Administratīvā apgabaltiesa (bestuursrechter in tweede aanleg, Letland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

2 oktober 2023

Verzoekende partijen:

AS Tallinna Kaubamaja Grupp

AS KIA Auto

Verwerende partij:

Konkurences padome (mededingingsautoriteit, Letland)

Voorwerp van het hoofdgeding

Verzoek om nietigverklaring van het besluit van de mededingingsautoriteit waarbij verschillende inbreuken op het mededingingsrecht zijn vastgesteld.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

De verwijzende rechter verzoekt om uitlegging van artikel 101, lid 1, VWEU op grond van artikel 267 VWEU.

Prejudiciële vragen

1) Moet de mededingingsautoriteit volgens artikel 101, lid 1, VWEU het bestaan van feitelijke en concrete mededingingsbeperkende gevolgen (*actual/real*

restrictive effects on competition) aantonen voor de vaststelling dat er sprake is van een verboden overeenkomst die in beperkingen voorziet met betrekking tot autogaranties die auto-eigenaars verplichten of ertoe aanzetten om hun auto alleen te laten herstellen en onderhouden door erkende vertegenwoordigers van de autofabrikant en om de originele reserveonderdelen van de autofabrikant te gebruiken bij een periodiek onderhoud, opdat de autogarantie geldig blijft?

2) Volstaat het volgens artikel 101, lid 1, VWEU voor de vaststelling dat er sprake is van een in de eerste prejudiciële vraag bedoelde verboden overeenkomst dat de mededingingsautoriteit enkel het bestaan van potentiële mededingingsbeperkende gevolgen aantoont (*potential restrictive effects on competition*)?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Artikel 101, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU).

Mededeling 2010/C-130/01 van de Commissie van 19 mei 2010, „Richtsnoeren inzake verticale beperkingen” (hierna: „Algemene richtsnoeren voor verticale beperkingen”): punten 96, 97, 110 en 111.

Bekendmaking 2010/C-138/05 van de Commissie van 28 mei 2010, „Aanvullende richtsnoeren betreffende verticale beperkingen in overeenkomsten voor de verkoop en herstelling van motorvoertuigen en voor de distributie van reserveonderdelen voor motorvoertuigen”, punten 1, 2, 60 en 69.

Rechtspraak

Arresten van het Hof van Justitie:

Arrest van 15 december 1994, DLG, C-250/92, EU:C:1994:413, punt 31.

Arrest van 28 mei 1998, ██████ Commissie, C-7/95 P, EU:C:1998:256, punten 76 en 77.

Arrest van 23 november 2006, Asnef-Equifax en Administración del Estado, C-238/05, EU:C:2006:734, punten 49 en 50 en aldaar aangehaalde rechtspraak.

Arrest van 20 november 2008, Beef Industry Development Society en Barry Brothers, C-209/07, EU:C:2008:643, punt 17.

Arrest van 14 maart 2013, Allianz Hungária Biztosító e.a., C-32/11, EU:C:2013:160, punten 34 en 36 tot en met 38 en aldaar aangehaalde rechtspraak.

Arrest van 11 september 2014, MasterCard e.a./Commissie, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, punten 161, 165 en 166 en aldaar aangehaalde rechtspraak.

Arrest van 26 november 2015, Maxima Latvija (C-345/14, EU:C:2015:784), punten 29 en 30.

Arrest van het Gerecht van 10 november 2021, Google en Alphabet/Commissie (Google Shopping), T-612/17, EU:T:2021:763, punten 378 en 443.

Conclusie van advocaat-generaal M. Bobek van 5 september 2019 in de zaak Budapest Bank e.a., C-228/18, EU:C:2019:678 punt 28 en aldaar aangehaalde rechtsleer.

Conclusie van advocaat-generaal J. Kokott van 22 januari 2020 in de zaak Generics (UK) e.a., C-307/18, EU:C:2020:28, punten 184 en 198.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Konkurences likums (wet op de mededinging): artikel 11, lid 1, punt 7.

Korte uiteenzetting van de feiten en van het hoofdgeding

- 1 Het Estse bedrijf AS KIA Auto (hierna: „KIA Auto”) is de enige erkende importeur van auto’s van het merk KIA in Letland. Het bedrijf kiest en keurt erkende vertegenwoordigers goed die KIA-auto’s verkopen en herstellingen onder autogarantie uitvoeren voor rekening van de fabrikant of importeur.
- 2 De mededingingsautoriteit leidde een inbreukprocedure in na het ontvangen van een klacht van de eigenaar van een auto aan wie de mogelijkheid was ontzegd een beroep te doen op een herstelling gedekt door de garantie, nadat hij zijn auto voor een onderhoudsbeurt had gebracht bij een onafhankelijke hersteller.
- 3 De leden van het distributienetwerk van KIA-auto’s in Letland, dit zijn KIA Auto, als importeur, en de erkende vertegenwoordigers (distributeurs van KIA-auto’s en erkende herstellere), namen de garantievoorwaarden op in een onderhouds- en reparatiebrochure bestemd voor de klanten, waarin werd bepaald dat de garantie geldig zou blijven zolang het onderhoud en de herstellingen van de auto’s uitsluitend door erkende herstellere zouden worden uitgevoerd en op voorwaarde dat uitsluitend originele KIA-reserveonderdelen worden gebruikt, en dat de gegevens over elk onderhoud worden gecertificeerd door de handtekening van de vertegenwoordiger van de werkplaats van een erkende hersteller. De brochure bepaalde ook dat de door onafhankelijke herstellere geplaatste reserveonderdelen niet kosteloos zouden worden vervangen.
- 4 Bij besluit van 7 augustus 2014 (hierna: het „bestreden besluit”) heeft de mededingingsautoriteit vastgesteld dat de gedraging van KIA Auto in strijd was met het verbod in artikel 11, lid 1, punt 7, van de wet op de mededinging en heeft zij KIA Auto een aantal wettelijke verplichtingen en boetes opgelegd.

- 5 In het bestreden besluit heeft de mededingingsautoriteit vastgesteld dat KIA Auto, als importeur, en de erkende vertegenwoordigers (distributeurs van KIA-auto's en erkende herstellere), ten minste sinds 1 januari 2004, dat wil zeggen gedurende meer dan tien jaar, afspraken hebben gemaakt rond het opleggen van garantievoorwaarden aan auto-eigenaars die hen verplichten of ertoe aanzetten om tijdens de garantieperiode elk periodiek onderhoud van de auto, zoals voorzien door de KIA-fabrikant, en alle herstellingen die niet onder de garantie vallen, te laten uitvoeren door erkende KIA-vertegenwoordigers (herstellere), en om originele KIA-reserveonderdelen te gebruiken bij elk periodiek onderhoud uitgevoerd tijdens de garantieperiode, opdat de garantie van de auto geldig zou blijven.
- 6 In het bestreden besluit werd vastgesteld dat dergelijke beperkingen belemmeringen vormen voor de toegang van onafhankelijke herstellere tot de Letse markt voor onderhouds- en herstellingsdiensten die tijdens de garantieperiode niet onder de garantie vallen, en voor de toegang van onafhankelijke producenten van reserveonderdelen tot de Letse markt voor de distributie van reserveonderdelen, waardoor de mededinging tussen distributeurs van originele KIA-reserveonderdelen en distributeurs van soortgelijke reserveonderdelen wordt beperkt. Volgens de mededingingsautoriteit is de uitschakeling of belemmering van de mededinging met betrekking tot onafhankelijke herstellere ook nadelig voor de consument, omdat het de mogelijkheden beperkt om tussen verschillende aanbieders van herstellings- en onderhoudsdiensten te kiezen, waardoor de prijsdruk op dergelijke diensten wordt verminderd of afgeremd. Er bestaan vaak aanzienlijke prijsverschillen tussen originele reserveonderdelen die door autofabrikanten worden verkocht en doorverkocht en analoge reserveonderdelen. De consument zou hier aanzienlijke baat bij hebben als het gebruik van soortgelijke analoge reserveonderdelen van concurrenten van gelijkwaardige kwaliteit niet zou worden beperkt tijdens de garantieperiode.
- 7 De mededingingsautoriteit stelde in het bestreden besluit vast dat er een verticale overeenkomst bestaat met betrekking tot garantievoorwaarden in het KIA-netwerk: 1) auto-eigenaars worden verplicht om tijdens de garantieperiode, elk periodiek onderhoud van de auto, zoals voorzien door de KIA-fabrikant, en alle herstellingen die niet onder de garantie vallen, alleen door erkende KIA-vertegenwoordigers te laten uitvoeren, opdat de autogarantie geldig zou blijven, wat de concurrentie op de markt voor herstellings- en onderhoudsdiensten belemmert; en 2) bij de herstellingen en het onderhoud die worden uitgevoerd tijdens de garantieperiode mogen uitsluitend originele KIA-reserveonderdelen worden gebruikt, wat de concurrentie op de markt voor distributie van reserveonderdelen belemmert.
- 8 De mededingingsautoriteit was van mening dat de omstreden overeenkomst *de mededinging beperkt door de gevolgen ervan* en stelde tegelijkertijd dat *de bewijsstandaard voor een verboden overeenkomst* geen bewijs van de feitelijke veroorzaakte gevolgen vereist. De negatieve gevolgen voor de mededinging

vloeien namelijk voort uit de aard zelf van de beperkende voorwaarden. Volgens de mededingingsautoriteit zullen auto-eigenaars steeds willen dat de garantie geldig blijft, vooral met betrekking tot een product zoals een auto, waarvan de herstelling aanzienlijke kosten met zich mee kan brengen voor de eigenaar. De mededingingsautoriteit was daarom van mening dat de auto-eigenaar bijgevolg geen andere optie heeft dan zich aan de door de mededingingsautoriteit in de onderhavige zaak vastgestelde beperkende voorwaarden te houden en er bijgevolg voor zal kiezen geen onderhoud of herstelling buiten de garantie om te laten uitvoeren door een onafhankelijke hersteller en het gebruik van niet-originele reserveonderdelen voor herstellingen ook niet zal toestaan. Hierdoor zien de onafhankelijke herstellende en de distributeurs van alternatieve reserveonderdelen zich uitgesloten van de markt. Daarom besloot de mededingingsautoriteit dat het in de onderhavige zaak niet noodzakelijk was om de feitelijke gevolgen van de genoemde gedragingen aan te tonen.

- 9 KIA Auto en AS Tallinna Kaubamaja Grupp (hierna: „Tallinna Kaubamaja Grupp”) waren het niet eens met het bestreden besluit en hebben daarom hoger beroep ertegen ingesteld. De Administratīvā apgabaltiesa (bestuursrechter in tweede aanleg, Letland) heeft het hoger beroep echter verworpen in een arrest van 10 maart 2017.
- 10 De Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (hoogste rechterlijke instantie, afdeling bestuurszaken, Letland; hierna: „Senāts”) heeft bij arrest van 22 december 2021 (hierna: „arrest van de Senāts”) het arrest van de Administratīvā apgabaltiesa van 10 maart 2017 vernietigd en stelde dat, aangezien het aan de mededingingsautoriteit zelf toekomt om aan te tonen dat er een inbreuk op het mededingingsrecht is gepleegd, het ook uitsluitend aan haar toekomt om de instrumenten te kiezen om aan te tonen dat de inbreuk heeft plaatsgevonden. Daarom wordt het overgelaten aan de discretionaire bevoegdheid van voornoemde autoriteit om te bepalen hoe de overeenkomst moet worden gekwalificeerd, aldus de Senāts: als de mededingingsautoriteit zich niet op een afdoende motivering kan baseren om te stellen dat de overeenkomst de mededinging beperkt door haar strekking, is het logisch dat zij zich derhalve baseert op de mededingingsbeperkende gevolgen van de overeenkomst, zonder een voorafgaande beoordeling te maken op basis van de strekking van de overeenkomst.
- 11 De Senāts concludeerde dat in de onderhavige zaak de vraag moest worden beantwoord of de motivering in het bestreden besluit afdoende was om het bestaan van een door de gevolgen ervan verboden overeenkomst vast te stellen en onderzocht vervolgens of de Administratīvā apgabaltiesa zich voor de beoordeling daarvan gebaseerd had op relevante criteria, ontleend aan rechtsregels en jurisprudentie.
- 12 Volgens de Senāts had de Administratīvā apgabaltiesa zich, bij het onderzoek van de vraag of het bestreden besluit afdoende had gemotiveerd dat er sprake was van een verboden overeenkomst gelet op de gevolgen ervan, gebaseerd op onjuiste

criteria (of deze onjuist toegepast). De Senāts besloot dat de Administratīvā apgabaltiesa in die omstandigheden niet op een passende manier had kunnen vaststellen dat het besluit afdoende gemotiveerd was.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 13 Na de uitspraak van het arrest van de Senāts heeft de mededingingsautoriteit voor de Administratīvā apgabaltiesa verklaard dat er in de onderhavige zaak onzekerheid bestond over de afbakening van de mededingingsbeperking door gevolg en de uitlegging van artikel 11, lid 1, van de wet op de mededinging in gevallen waarin verboden overeenkomsten moeten worden beoordeeld volgens de gevolgen ervan. Volgens de mededingingsautoriteit is een duidelijke uitleg van de begrippen mededingingsbeperkende „strekking” en mededingingsbeperkende „gevolg” van vitaal belang voor de juiste toepassing van het mededingingsrecht, ongeacht of artikel 11 of artikel 13 (verbod van misbruik van machtspositie) van de wet op de mededinging wordt toegepast. Volgens de mededingingsautoriteit verschillen de conclusies van het arrest van de Senāts wezenlijk van die in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, zodat de inhoud van de mededingingsbeperkende gevolgen en de daaruit afgeleide bewijsstandaard niet duidelijk zijn. Zij acht het derhalve noodzakelijk om, teneinde voor de toekomst een rechtspraktijk te waarborgen die eenvormig is (en in overeenstemming met die van het Hof van Justitie van de Europese Unie), het Hof van Justitie een prejudiciële vraag te stellen.
- 14 De mededingingsautoriteit verwijst ook naar een andere zaak, namelijk de zaak *Maxima*, waarin de Senāts op 29 december 2015 uitspraak heeft gedaan en waarin de Senāts niet alleen een restrictieve uitleg van de mededingingsbeperkende strekking heeft aangenomen, maar zich ook heeft uitgesproken over de noodzaak om feitelijke gevolgen aan te tonen. Volgens de mededingingsautoriteit had de Senāts ook geen reden om het oneens te zijn met betrekking tot de toepassing van artikel 11, lid 1, van de wet op de mededinging, aangezien dat lid de algemene doelstelling heeft om mededingingsbeperkende overeenkomsten aan te pakken, ongeacht de feitelijke gevolgen ervan. De beoordeling van de gevolgen, met inbegrip van de potentiële gevolgen, is in een dergelijk geval een instrument om inzicht te krijgen in de aard van de overeenkomst (ongeacht of de overeenkomst de mededinging beperkt door haar strekking of gevolgen), en niet om de schade die het aan de mededinging zou hebben toegebracht, te beoordelen.
- 15 De mededingingsautoriteit verwijst naar de conclusies met betrekking tot de beoordeling van de gevolgen, in het bijzonder naar het arrest van het Gerecht in de zaak T-612/17, *Google Shopping*, hoewel moet worden opgemerkt dat dit arrest betrekking had op een inbreuk op artikel 102 VWEU. In dit arrest oordeelde het Gerecht dat van de Europese Commissie niet meteen kan worden verlangd dat zij, zelfs niet om antwoord te bieden op een contrafeitelijke analyse die wordt aangevoerd door de onderneming waartegen wordt opgekomen, stelselmatig een contrafeitelijk scenario als bedoeld in dat arrest opstelt. Bovendien zou zij dan

dienen aan te tonen dat de litigieuze gedraging feitelijke gevolgen heeft gehad, hetgeen niet vereist is in het geval van misbruik van een machtspositie, waarvoor het bewijs van het bestaan van potentiële gevolgen volstaat. Voornoemd arrest geeft ook aan dat de Commissie niet hoefde aan te tonen dat de mogelijke gevolgen van de uitschakeling of beperking van de mededinging, zoals minder innovatie of prijsverhogingen die enkel te verklaren waren door het ontbreken van mededinging, zich feitelijk hadden voorgedaan.

- 16 De mededingingsautoriteit is van mening dat een soortgelijke benadering eveneens moet worden gevolgd bij de toepassing en uitlegging van artikel 101 VWEU en dus ook van artikel 11 van de wet op de mededinging, aangezien de genoemde conclusies er volgens haar in het algemeen op wijzen dat, bij de beoordeling van een overeenkomst wat de gevolgen ervan voor de mededinging betreft, het onderzoek van die overeenkomst en van alle relevante omstandigheden in een concrete zaak niet kan, en niet mag, worden beperkt tot het nagaan van specifieke en meetbare negatieve gevolgen voor de mededinging, en dat een dergelijke benadering de mededingingsautoriteit *de facto* de mogelijkheid ontnemt om mededingingsbeperkingen te verhinderen die nog niet hebben geleid tot negatieve gevolgen die materieel kunnen worden vastgesteld.

Korte uiteenzetting van de motivering van het verzoek om een prejudiciële beslissing

- 17 In het voornoemde arrest van 22 december 2021 verwees de Senāts naar onderstaande jurisprudentie.
- 18 Door artikel 81, lid 1, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap en artikel 101, lid 1, VWEU uit te leggen en de aard van de begrippen „strekking” of „gevolg” te verduidelijken, heeft het Hof van Justitie ook een onderscheid gemaakt tussen deze begrippen en de omstandigheden die telkens moeten worden gecontroleerd.
- 19 Zo heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het onderscheid tussen „inbreuken met mededingingsbeperkende strekking” en „inbreuken met mededingingsbeperkende gevolgen” verband houdt met de omstandigheid dat bepaalde vormen van collusie tussen ondernemingen uit hun aard kunnen worden geacht schadelijk te zijn voor de goede werking van de mededinging (arrest in de zaak C-209/07, punt 17). Wanneer de mededingingsbeperkende strekking van een overeenkomst vaststaat, behoeven de gevolgen daarvan voor de mededinging niet te worden onderzocht. Wanneer echter uit de inhoud van de overeenkomst niet blijkt dat de mededinging in voldoende mate wordt verstoord, moeten de gevolgen ervan worden onderzocht en kan de overeenkomst slechts worden verboden indien alle factoren aanwezig zijn waaruit blijkt dat de mededinging daadwerkelijk merkbaar is verhinderd, beperkt of vervalst (arrest in de zaak C-32/11, punt 34 en aldaar aangehaald rechtspraak).

- 20 Wat betreft de vaststelling of er sprake is van een mededingingsbeperkende strekking, heeft het Hof van Justitie als volgt geoordeeld: bij de beoordeling of een overeenkomst „naar haar strekking” mededingingsbeperkend is, moet worden gelet op de bewoordingen en doelstellingen ervan, alsmede op de economische en juridische context. Bij de beoordeling van die context moet ook rekening worden gehouden met de aard van de betrokken goederen of diensten en de daadwerkelijke voorwaarden voor het functioneren en de structuur van de betrokken markt of markten. Hoewel het niet noodzakelijk is om het bestaan van opzet te bewijzen, is er niets dat dit effectief verhindert. Bovendien is er van een mededingingsbeperkende strekking reeds sprake wanneer de overeenkomst negatieve gevolgen voor de mededinging kan hebben, dus wanneer zij concreet de mededinging binnen de interne markt kan verhinderen, beperken of vervalsen. De vraag of en in welke mate een dergelijk gevolg daadwerkelijk intreedt, kan slechts relevant zijn voor de berekening van de hoogte van de geldboeten en voor de bepaling van de rechten op schadevergoeding (arrest gewezen in de zaak C-32/11, punten 36 tot en met 38 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 21 Wat betreft de vaststelling van het bestaan van een inbreuk met mededingingsbeperkende gevolgen, heeft het Hof van Justitie als volgt geoordeeld: voor de beoordeling van de vraag of een overeenkomst als verboden moet worden beschouwd wegens de vervalsing van de mededinging die het gevolg ervan is, moet de mededinging worden gezien binnen het feitelijke kader waarin zij zich zonder de litigieuze overeenkomst zou afspelen. Of een overeenkomst in overeenstemming is met de mededingingsregels kan niet in abstracto worden beoordeeld. Bij de beoordeling van de gevolgen of praktijken moet rekening worden gehouden met het concrete kader waarin deze zich voordoen, met name de economische en juridische context waarin de betrokken ondernemingen actief zijn en de aard van de betrokken goederen of diensten, en de wijze waarop de betrokken markt of markten daadwerkelijk functioneren en zijn opgebouwd. Het scenario waarvan wordt uitgegaan van de hypothese dat de betrokken coördinatieregeling niet zou bestaan, moet bijgevolg realistisch zijn. In dat opzicht mag in voorkomend geval rekening worden gehouden met de ontwikkelingen die zich zonder die regeling waarschijnlijk zouden voordoen op de markt (arrest gewezen in de zaak C-250/92, punt 31 en arrest gewezen in de zaak C-382/12 P, punten 161, 165 en 166 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het Hof heeft ook geoordeeld dat, hoewel artikel 81, lid 1, EG een dergelijke beoordeling niet beperkt tot de werkelijke gevolgen, aangezien daarbij eveneens rekening moet worden gehouden met de potentiële gevolgen van de betrokken overeenkomst of de betrokken gedraging voor de mededinging op de gemeenschappelijke markt, een overeenkomst evenwel aan het verbod van artikel 81 EG ontkomt wanneer zij de markt slechts in zeer geringe mate beïnvloedt (arrest gewezen in de zaak C-238/05, punt 50 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 22 De Senāts leidde uit deze jurisprudentie af dat, in het geval dat de mededingingsautoriteit concludeert dat zij geen mededingingsbeperkende strekking kan vaststellen, zij moet nagaan of de overeenkomst mededingingsbeperkende gevolgen heeft gehad. Dit houdt dan weer in dat de

mededingingsautoriteit *bewijsmateriaal moet verzamelen waaruit blijkt dat de mededinging inderdaad is beperkt. Het is aan de mededingingsautoriteit om na te gaan of de overeenkomst daadwerkelijk mededingingsbeperkende gevolgen had*, wat zij niet zou hoeven te doen indien er sprake zou zijn van een mededingingsbeperkende strekking. Om dit te verifiëren moet de autoriteit de mededingingsvoorwaarden onderzoeken in de feitelijke context waarin deze zich voordoen, zonder daarbij de invloed van de omstreden overeenkomst in aanmerking te nemen, hoofdzakelijk door een marktanalyse uit te voeren. Deze beoordeling mag niet theoretisch en abstract zijn, maar moet gebaseerd zijn op de omstandigheden van de specifieke markt en mededinging, zo niet zou zij kunnen worden geacht op vermoedens te zijn gebaseerd.

- 23 De Senāts merkte op dat de mededingingsautoriteit niet had uitgelegd wat zij begreep onder het door haar gebruikte begrip „potentiële gevolgen” en hoe de beoordeling van dergelijke gevolgen in het besluit tot uitdrukking was gebracht. Volgens de Senāts mag dit begrip hoe dan ook niet worden vereenzelvigd met de beoordeling die moet worden verricht bij het onderzoek van de vraag of een overeenkomst ertoe strekt de mededinging te beperken, omdat anders de grens tussen de bewijsstandaard met betrekking tot de strekking en de gevolgen zou vervagen, hetgeen dient te worden vermeden.
- 24 De Senāts vestigde ook de aandacht op het feit dat het begrip potentiële of mogelijke gevolgen in de jurisprudentie van het Hof van Justitie gekoppeld is aan dat van potentiële mededinging, en dat daarvoor dezelfde bewijsstandaard geldt als voor feitelijke gevolgen.
- 25 De Senāts wees er ook op dat uit de Algemene Richtsnoeren voor verticale beperkingen volgt dat de Europese Commissie de feitelijke en potentiële gevolgen van een overeenkomst aan dezelfde bewijsstandaard toetst.
- 26 De Administratīvā apgabaltiesa is het met de mededingingsautoriteit eens dat, gezien het bestaan van een in wezen analoog juridisch kader en gezien de erkende doelstelling van de wetgever om de mededingingsrechtelijke regels van Letland en de Europese Unie te harmoniseren, de toepassing van artikel 11, lid 1, van de wet op de mededinging niet mag verschillen van die van artikel 101, lid 1, VWEU. Bij de toepassing van artikel 11, lid 1, van de wet op de mededinging moet rekening worden gehouden met de overwegingen van het Hof van Justitie met betrekking tot de toepassing van artikel 101, lid 1, VWEU.
- 27 Verzoekers deelden de Administratīvā apgabaltiesa mee dat zij het wenselijk achten een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.
- 28 Gelet op het feit dat partijen in de onderhavige zaak met redenen omklede opmerkingen hebben ingediend over de uitlegging van een bepaling van Unierecht die niet zo voor de hand liggend is dat zij geen aanleiding kan geven tot gereede twijfel, is Administratīvā apgabaltiesa van mening dat er een verzoek om een

[prejudiciële] beslissing over de uitlegging van artikel 101, lid 1, VWEU moet worden voorgelegd aan het Hof van Justitie.